

Dragostea de părinți

Părinții sunt totul pe această lume. Ei sunt răspunsul la toate problemele, bucuriile și grijile noastre. Nu e nevoie prea des de propoziția „Te iubesc”, pentru a arăta dragostea și prețuirea pe care ne-o oferă părinții nouă; e nevoie de o simplă îmbrățișare ca să înțelegi că ai un rost pe lume, iar menirea ta este slava lui Dumnezeu în pace pe pământ.

Nașterea unui prunc nu este neapărat începutul vieții lui, căci viața este înaintea ei. Venirea pe lume a unui prunc este o binecuvântare de la Dumnezeu dăruită oamenilor pentru a bucura pe oameni, printr-un nou început de iubire. Ca orice creație a Lui desăvârșită, ea trebuie păzită. Orice copil are de la nașterea lui păzitori devotați, sinceri și grijulii: Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Maica Domnului Pururea Fecioara Maria, îngerii, Sfinții și părinții – tata și mama.

Pe lângă datoria de ai păzi, educa și crește, în cinstirea față de Dumnezeu și respectul față de oameni, părinții trebuie să-și iubească copiii. Dar iubirea nu este ca o sarcină sau îndatorire. Ea este ceea ce simte inima și răspunsul sufletului la întrebarea: ”Oare nu este vremea să-mi trăiesc viață așa cum trebuie, bucurându-l pe Dumnezeu?”, căci fără iubire nimic nu se poate realiza. Copiii sunt rezultatul unei iubiri adevărate dintre un bărbat și o femeie. Viața este rezultatul nemărginitei iubiri a lui Dumnezeu, iar părinții sunt și ei imaginea unei iubiri și ascultări făcută de copii lor în grija Lui Dumnezeu.

Care dintre oameni nu și-ar dori să vadă ochii zglobii a unui copil inocent, chicotirile line ca niște clinchete de clopotei, ce încântă auzul, plânsul suav care arată că copilul a început să simtă și să trăiască drumul acestei vieti?

Iubirea este ca un trandafir: frumos mirositor, încântător, catifelat și grațios pe care-l prețuim, ocrotim și îngrijim, în schimb, dacă nu suntem atenți și responsabili, putem să ne înțepăm în spinii lui. Așa este și cu iubirea și ocrotirea părintească: o prețuim și ne bucurăm de ea, dar câteodată parcă simțim că am fi prea plini de ea și atunci ne vom lovi în spini vieții, din cauza singurătății și a neputinței.

Nu ne putem alege părinții, dar Dumnezeu ascultându-ne dorințele și rugăciunile Ne răsplătește și are de fiecare data ceva bun pregătit pentru noi. Dacă vreodată simțim că nu ne este bine, cum am vrea noi să fie lângă părinți, să ne gândim la porunca din Decalog: ”Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-L va da ție”, urmată de afirmația: Cum e mai bine să trăiești, într-o lume în care iubirea rămâne din ce în ce mai neînsemnată printre alte lucruri trecătoare sau să fi lângă cei care țin la tine cu bune și cu rele, formând o mică treime unită: tu, tatăl tău și mama ta, care împreună dezvăluie iubirea adevărată care va dăinui mereu, iubirea care nu e trecătoare, e sinceră, căci ea îl are la mijloc pe Dumnezeu, iubirea părintească al cărui drum ne aduce mai aproape Dumnezeu .

Rusu Gabriel,

Clasa a VI-a Ciocănești,